

negacije/negativnog, a s obzirom na oređenje aktivnih sila, Niče u *Genealogiji morala* kaže sledeće: „...to je samo naknadna bleđa kontrasna slika u odnosu na njegov pozitivni, skroz-naskroz životom i strašću prožet osnovni pojam“. Dakle, negativnost nije pretpostavka, niti ono što pokreće i određuje ono aktivno. Aktivno svedoči o razlici, ono potvrđuje razliku samim sobom.

Ili kako Niče kaže: „...sud dobar ne potiče od onih prema kojima je pokazana dobrota. Štaviše, dobri, odnosno otmeni, moćni, uzvišeni, plemeniti, jesu ti koji sebe i svoje postupke osećaju i postavljaju kao dobre, naime: kao prvorazredne, nasuprot svemu niskom, neplemenitom, prostom i plebejskom. Zahvaljujući tom patosu distance, oni su prvo stekli pravo da stvaraju vrednosti i njihova imena: šta ih je bilo briga za koristnost...Patos otmenosti i distance, kao što reko, trajno i dominantno, celokupno i osnovno osećanje više vladajuće vrste u odnosu na nižu vrstu, na ono dole – to je izvor suprotnosti dobrog i rđavog.

Ako smo rekli da je osnovna forma pitanja kod Ničea KO a ne šta, to onda ne znači da pitanje šta hoće volja za moć kao krajnji izraz aktivnih sila podrazumeva nekakav cilj, ono što hoće volja za moć jeste afirmacija vlastite razlike.

Reaktivno (reaktivne sile) jesu one koje nisu u stanju da potvrde razliku, reaktivno je nestvaralačka sila (u Ničeovom smislu stvaranja je suštinski vezano za volju za moć), reaktivne sile su samo, kao što ime kazuje, sposobne za reakciju spam onoga što stvara, reaktivne sile monenat negativnog ili negacije stavljaju u prvi plan, one negiraju sve što nisu one i ta negacija se ispostavlja kao njihova suština (negacija koja će se u kasnijim etapama pokazati kao sama volja za Ništa).

U pogledu na prethodno za aktivno Niče kaže: „Ustanak robova u moralu počinje onda kada resantiman postane stvaralački čin i rađa vrednosti: resantiman takvih